

SOUTERRAIN únor 2017

„Neb Bůh je nám vždycky slunce, *nejmocnější náš ochránce“*, (Žalm 84, píseň 84)

rádi někdy zpíváme ze zpěvníku. Bratr Daniel Heller nás v lednu úvodníkem krásně (těžko uvěřitelně) v nadil na léto, ale k němu vede ještě dlouhá cesta. Ovšem od samého začátku církevního roku – tedy od adventu – už církev vede jakýsi soubor o slunce.

Celá tři první staletí po Kristu vystačilo církvi jediné sváteční období v roce – a to bylo období Velikonoc. Každá neděle byla svátkem, den vzkříšení Páně dával celému roku jediný ráz – radost. Vánoce se vyvíjely od 4. století, protože se bohoslovci přeli o podstatu Kristovy osoby a bylo třeba vědět i žít, že Ježíš je pravý Bůh i pravý člověk. Do tohoto vnitrocírkevního hledání se míchaly v různých částech tehdejšího světa různé oslavy kultu boha Slunce a víra v něho. Tak se postupně objevovaly v církvi různé svátky a rok dostal rytmus, kterému dnes říkáme „církevní rok“.

6. ledna se slaví v církvi svátek zjevení Páně (Epifanie). Zatímco Vánoce v prosinci připomínají chudobu a slabost přirozenosti Kristovy, začátek ledna už triumfálně oslavuje Boží majestát, který skrze Krista Pána osvětluje svět; tak se Kristus stává pravým sluncem ... a Římané i Egypťané se svou „sluneční“ vírou „utřeli“. Skutečně? Jednou provždy?

Určitě ne, také v dnešní náboženském světě vnímáme neustálé potkávání i utkávání se různých věr a pověr. Ani dnes po dvou tisíciletích vlastně křesťanských dějin není pozice křesťanů ve světě o nic pevnější, přesvědčivější, naprosto jasná. Stejně jako tehdy, platí i dnes, že křesťanská víra je neustálým bojem, hledáním, nalézáním i ztrácením.

V těchto týdnech se potěšujeme, že víra je mj. zápasem o slunce. Provedou nás jím následující neděle. Po několika nedělích „po zjevení Páně“, kdy se lidé veselí

Obsah čísla:

1-Neb Bůh je nám vždycky slunce | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Hrabákoví
5- Hlasovné údy | 6- Umění života ve stáří | 7- To není pohádka | 11-Jubilanti
v únoru | 11-Radost | 12- Noví členové sboru se představují | 13-Poznámka
k potvrzením o daru | 14-Pěší pout' pro Aleppo | 16-Kalendář na únor 2017

a plesají, přijde poslední z nich – Devítník (9. neděle před Velikonocemi, tj. 70 dní před nimi) a neděle masopustní (50 dnů do Velikonoc). Tu letos prožijeme 26. února s bohoslužbami prosvícenými Našimi pěvci.

Pět postních nedělí rámuje nedlouhé postní období a pak již další neděle se jmenuje Květná. A velikonoční záře přemůže temnoty; i tu nejtemnější. A my si znovu vzpomeneme na lednový úvodník Dana Hellera o létě a rádi si řekneme, že se ani v těch nezvykle krutých zimních mrazech vůbec nespletl!

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 1. 2017 v 19:00

Instalace br. faráře Pavla Rumla 19.2.2017 od 15 hod. (a další věci spojené s jeho nástupem)

- instalaci povede konsenior br. Firbas. Předpokládáme, že vystoupí nějaká menší skupina NP. Pozvánky bývalým farářům rozešle br. kurátor, osobní pozvání Pavel Ruml, e-mailem bude posláno do seniorátního zpravodaje a sborům v seniorátu
- nájemní smlouva na farářský byt podle směrnice SR za 2 500,- Kč.

Příprava VSS - schválen termín 12. 3. 2017

- účetní zpráva bude, v případě nepřítomnosti br. Černohorského přednese br. Mašek
- na příště připravit aktualizovaný seznam členů s hlasovacím právem. Br. Mašek připomene pravidla v únorovém Souterrainu.

Středisko Diakonie Praha

- br. Mašek je na pozván do Nuslí na informativní schůzku o sloučení středisek Praha a Zvonek

Finanční záležitosti

- prosincové sbírky –na bohoslovce a vikariát 10 993,- Kč
- do střediska diakonie Stodůlky odesláno 6 000 Kč (dary došlé v průběhu roku na účet sboru)
- podněty seniorátních revizorů se podle br. Černohorského našeho sboru netýkají
- br. Černohorský a Mašek připraví novou smlouvu na úklid

Hospodářské záležitosti a další úkoly

- poděkování br. Hejlovi za vánoční stromek a hospodářům za provedené opravy
- uspořádání sborového archivu – provedou s. Hřebíčková s br. Maškem – proběhla instruktáž s. Fůrovou ze SR, zakoupíme profesionální archivní krabice.

Z došlé pošty

- žádost sboru Libčice n.Vlt. o půjčku 200 000,- Kč na rekonstrukci fary se splatností do 5 let. Vzhledem k finančnímu majetku sboru to lze, odsouhlaseno.
- 15. 1. instalace faráře T. Cejpa v Libčicích
- žádost sboru Ústí nad Labem o pomoc formou kontroly zpracování účetnictví – schválena finanční podpora pro naše účetní, kteří jsou ochotni tuto práci provádět (zatím na 1 rok)

Různé:

- konfirmační cvičení - seznam kandidátů ve věku 12-16 let podle kartotéky, 2 děti budou konfirmovány ve Střešovicích za účasti našeho faráře
- sborový „rozvrh hodin“ na nástěnce
- křesťanská služba – doporučovat nové členy (generační obměna)
- začne nově fungovat setkávání maminek s dětmi – uvést inzerát v měsíčníku Šestka
- nešpory s Našimi pěvci – Filip Härtel – předpokládané období květen/červen
- sborový kantor – diskuse o potřebě jeho jmenování, nutno vyjasnit úlohu ve sboru
- bazar oblečení – 15. 5. s určením výtěžku pro Diakonii Praha; je třeba zajistit dost lidí, kteří se budou celý týden starat o provoz – oslovení pražských sborů (Strašnice, Střešovice, Nusle)
- br. farář bude na Dukle trénovat fotbal s 12-tiletými chlapci, považujeme za vhodnou formu působení mimo sbor
- setkání presbyterů u Rumlů (12. 1. 2017 v 19:00 hod.) – otázky k rozmyšlení

Hrabákovi

V únoru by se dožili shodně 93 let Alena a Jarka Hrabákovi. Žel oba nás v minulém roce opustili. Mám na ně však pěkné vzpomínky.

V roce 1950 jsem docházel do pražské Imky (YMCA) - krátce před jejím dlouhodobým zrušením -, a to na biblické hodiny mladičkého docenta Jana

M. Lochmana. V přední řadě sedávaly tehdy se svou přítelkyní také jednovaječná dvojčata Alena a Věra Zvoničkovy, studentky Přírodovědecké fakulty. O řadu let později jsme se už s hotovou dr. Alenou setkali na dovolené v církevním rekreačním středisku v Herlíkovicích. To již ale byla odbornicí ve svém oboru (konzervování potravin) a byla provdána za docenta elektrofakulty Jarku Hrabáka, rovněž bývalého ymkaře. Sblížili jsme se tehdy, poněvadž jsme měli děti přibližně stejného věku. Brzy potom jsme se definitivně sešli v dejvickém sboru.

Alena milovala „teologické rozhovory“. V mládí je vedla přes zahradní plot se sousedem Janem Merellem, novozákoníkem katolické bohoslovecké fakulty, později doma v kruhu přátel. Vyznala se však dobře i v botanice a vaření. S problémy vysokého stáří se vyrovnávala celkem lehce: „Dokud jsem potřebovala dobrou paměť, tak mi sloužila, teď ji už ale nepotřebuju.“ Co však měla vždycky na paměti, byl dejvický sbor. Od každé návštěvy si nechala vyprávět, co se v Dejvicích děje, a nikdy neopomněla při loučení opakovat: „A nezapomeň/te pozdravovat ve sboru!“

Jarka byl specialista na magnetismus a dosti obávaný zkoušející. (Nesnášel třeba, aby studenti přicházeli ke zkouškám ledabyly oblečení, když on sám přichází slušně oblečený.) Jeho koníčkem byla manuální práce. Z maličkého půdního prostoru, který Hrabákovi obývali až do penze, dovedl vytvořit neuvěřitelně útulné mnohoúčelové královstvíčko – stejně jako po letech z bytečku v novostavbě na Barandově. Líbila se nám jeho prostá, nekomplikovaná víra: „Mně by se bývalo líbilo být truhlářem, ale Pán Bůh chtěl patrně ze mě mít toho elektrikáře, tak se o to snažím.“ V mládí se učil na klavír a během života shromáždil výběr desek a nahrávek s klasickou hudbou, ve které se výborně vyznal.

Mimo neděle jsme se s Hrabákovými vídali i ve skupině čtyř manželských dvojic, které se scházely čas od času také v soukromí. Měli jsme v církvi ovšem i jiné milé přátele, ale při těchto domácích setkáních a společných procházkách jsme prožili opravdu mnoho duševně osvěživých a požehnaných chvil.

Bývalá dejvická mládež uspořádala před lety anketu a jedna otázka zněla: „Jak bys jednou chtěl/a vychovávat své děti?“ Na tuto otázku odpověděl Jenda Hrabák, syn Aleny a Jarky: „Tak, jak mě vychovávali rodiče.“ Taková odpověď vydá za mnoho jiných vět.

Daniel Henych

Z církevního žargonu II: Hlasovné údy

V prosincovém čísle Souterrainu jsem se věnoval saláru. Nyní se blíží termín výročního sborového shromáždění (12. března) a staršovstvo se na své únorové schůzi bude mj. věnovat aktualizaci seznamu členů našeho sboru s hlasovacím právem. Je tedy namístě připomenout, podle jakých kritérií se o tom rozhoduje, a také jak to bývalo „za starých časů“.

Nejdříve ale chci připomenout kázání br. seniora Mazura při instalaci sestry farářky Ridzoňové a slibu staršovstva v loňském roce. Mluvil o rozvrstvení sboru do slupek. Nejvnitřnější slupku sboru tvoří staršovstvo, které spolu s farářem nese hlavní zodpovědnost za dění ve sboru, za jeho směřování, hospodaření atd. Druhou slupku tvoří další aktivní členové, kteří si berou na starost nejrůznější činnosti, které umožňují a zpříjemňují fungování sboru, ať již jde o varhaníky, křesťanskou službu, úklid a údržbu, kávovou službu – jen namátkou. Pak tu je vrstva těch, kteří se na to necítí, ale svou účastí na bohoslužbách a dalších sborových setkáních vytvářejí sborové společenství. Nebo už nemohou, ale jsou s ním spjati a na jeho fungování přispívají alespoň finančně. Poslední slupku tvoří ostatní členové sboru, které vedeme v patrnosti, vždy je mezi sebou rádi vidíme, ale kteří z nejrůznějších důvodů necítí potřebu do sboru přicházet a ani jej finančně podporovat.

Právě toto rozvrstvení sborů je důvodem, proč rozlišujeme členy s hlasovacím právem – „hlasovné údy“, a bez něj. Je to docela logické, o volbě faráře i staršovstva a o rozpočtu sboru rozhodují ti, kteří se sborem žijí a kteří jej podporují i finančně. Ale právě tak to znamená, a to zdůrazňuji, že i bratři a sestry bez hlasovacího práva jsou ve všech ostatních ohledech plnohodnotnými členy sboru.

V minulosti se takto o aktivnějších a pasivnějších členech sborů nepřemýšlelo. V toleranční době a rovněž později, až do začátku 20. století, byly sbory jednoduše rozděleny podle majetkového postavení na salárníky (tedy ty, kterým byl uložen salár v předepsané výši) a ostatní (jejich rodinní příslušníci a sociálně slabší členové), kteří na chod sboru přispívali jen do sbírek a případně dobrovolnými dary. Hlasovací právo měli pouze salárníci.

V dnešní době církevní řády přiznávají hlasovací právo všem členům sboru starším 18 let, „kteří se činně podílejí na životě sboru, především též účastí na jeho shromážděních“. Jak ukázal mj. průzkum ve sborech pražského seniorátu, jednotlivé sbory aplikují toto ustanovení různě.

V dejvickém sboru jsme již před lety přijali pro zapsání do seznamu hlasujících dvě kritéria. Především alespoň občasnou účast na bohoslužbách. To samozřejmě není rigorózně definováno, máme na mysli více než jednou do roka. A za druhé to je finanční příspěvek na provoz sboru v předchozím roce. Tím je míněn salár, personální fond, obecně dar sboru apod., nikoli příspěvky do charitativních sbírek nebo např. pro děti v Kongu. A protože se může stát, že někdo prostě zapomene, tak se přihlíží i k předminulému roku.

Jan Mašek

Umění života ve stáří

O umění života ve stáří přemýšlím už nějakou dobu. Myslím tím najít si i ve vyšším věku motivaci pro život. Protože jsem už sama v seniorském věku a posledních více než patnáct let mám se stářím zkušenosti přímo z rodiny i ze svého okolí, pokusím se podělit o ně v několika případech.

1. Kousek od našeho domu bydlí paní, které 2. dubna 2016 bylo 101 let. Někteří členové našeho sboru ji znají. Občas za ní zajdu. Je neuvěřitelná. Sice už téměř neslyší a chodí jen málo s chodítkem, ale jinak je obdivuhodná. Když chci jít k ní na návštěvu, pošlu jí na mobil SMS, kdy přijdu a co by chtěla koupit, ona mi odepíše, já nakoupím a jdu za ní. Na začátku každé návštěvy se pravidelně opakuje stejná situace. Já nechci zaplatit za nákup, ona mi vždy ty peníze vnutí, ale nejvíc mě dostane, když jí řeknu, kolik stálo grilované stehýnko, kolik koláčky, apod. – a ona to má ve mžiku v hlavě sečtené. Nepotřebuje k tomu ani kalkulačku, ani papír a tužku. Pak mě pošle do vedlejšího pokoje, kde má vždy nějaké lahvinky, abych něco přinesla, na stolku má vždy sušenky, obě si dáme stopku vína, něco sušenek a hezky si popovídáme. Akorát moje hlasivky jsou po každé návštěvě poněkud unaveny. Nikdy jsem jí neslyšela stěžovat si na nějaké bolesti, nemoci, nebo vůbec na nic. I nepříjemné věci v životě dokáže říct klidně, bez velkých emocí. Jdu od ní vždy optimistická a dobře naladěná.

2. Naproti tomu mám sousedku, která si pořád na něco stěžovala. Jednou to byla dcera, pak lékaři, pak zas někdo jiný a hlavně pořád jí něco bylo, nacházela si různé choroby. Až se nakonec přece jen dostala do nemocnice a pobyla si tam několik měsíců. Tam jí doporučili domov seniorů. Dostala i seznam domovů, kam by mohla nastoupit. Strach z toho, že by se už neměla vrátit domů do svého bytu byl tak velký, že se zmobilizovala natolik, že dnes občas chodí i bez hůlky, je doma a zvládá postarat se o sebe a dokonce i o svého invalidního vnuka, který byl u ní o Vánocích.

3. Měla jsem známou, byla neukázněná diabetička a onemocněla. Protože žila sama, dostala se do LDN-ky. Začala tam očividně chřadnout. Bylo mi jí líto, sehnala jsem jí domov seniorů, prodala byt a v domově žila ještě více než čtyři roky. Kdyby v důsledku své nemoci a hlavně neukázněnosti ve stravě neoslepla, mohla by tady ještě být. Když přišla o zrak, ztratila motivaci žít.

4. Moje máma. Celý život byla aktivní, chodila do práce, vedla celou domácnost, jako žena faráře pracovala i s dětmi ve sboru. Když pak onemocněla, nemohla už pracovat, ztratila motivaci a vzdala to.

5. Táta – evangelický kněz. Když umřela máma, žil ještě nějakou dobu, pak přestal brát léky, které měl a do týdne umřel. Neměl motivaci žít, i když ještě žila jeho sestra, která se o něj starala a byla starší než on.

6. Teta. Starala se o mámu když byla nemocná, pak o svého bratra (mého tátu). Když umřel táta, ještě chvíli to zvládala, pak najednou přestala mít o všechno zájem a zanedlouho po něm odešla taky. Byla z nich nejstarší. Když umřela, bylo jí 94 let. Po každé, když jsem k ní přijela, kladla mi na srdce: „Len neopust' Pána Boha.“ Po odchodu svého bratra ztratila motivaci.

7. Ještě jeden příklad. Paní, které je více než devadesát let, pořád je aktivní, čte, poslouchá hudbu, cestuje a ovládá několik jazyků. Je to neuvěřitelné ještě v devadesáti letech vydávat se na cesty i do zahraničí. A to všechno si vyřizuje sama.

Ze všech těch sedmi příběhů nebyl ani jeden z nich ateista. Každý byl věřící, někdo víc, někdo méně, někdo se jen hlásil k církvi, že byl pokřtěn. Dospěla jsem k závěru, že ve stáří víra v Boha hodně pomáhá, ale kromě toho je důležitý přístup amotivace k životu. Jeden můj známý kdysi řekl: „Když ti bude hodně zle, musíš mít nějaké intelektuální zázemí.“ Tím myslel cokoli, kam si může člověk zalézt, když mu není dobře na duši. Číst, vyšívát, plést, pracovat na zahradě, zkrátka cokoli, nezávisle na všem a na všech. Někteří staří lidé už nemohou mít z různých zdravotních důvodů to svoje původní intelektuální zázemí kam by si mohli zalézt, musí si hledat jinou motivaci. V tom bychom jim mohli pomáhat my o něco mladší a především nejbližší rodina, což je ve stáří to nejdůležitější. Důležité je neztratit svoji víru, zahnat špatné a negativní myšlenky, někdy třeba i hezkými vzpomínkami na mládí.

Nad'a Sleziaková

To není pohádka...

„Nestává se příliš často, aby vliv profesora filosofie přesáhl prostory universitních poslucháren, a aby se myslitel... stal uznávaným teoretikem

praktického hnutí. Ale nová levice, která se formuje v západní Evropě a ve Spojených státech, hledá své programové teoretiky: jednoho z nich objevila v Herbertu Marcusovi, dnes profesorovi filosofie na kalifornské univerzitě v San Diegu. Negativní studentské hnutí, namířené proti existující společnosti, se zvláště v Západním Berlíně a v Německé spolkové republice podivuhodně setkalo s představitelem negativní filosofie, negativní dialektiky, která po léta vyvrávala v tichu a ústraní univerzitnípracovny. Mluvíci tohoto levicového hnutí studentské mládeže, z nichž nejznámější je Rudi Dutschke, převzalizákladní Marcusovy myšlenky... a přenesli je do praktických hesel programu politických a sociálních změn. Na řečnických tribunách a v ulicích se objevuje Dutschke, Francouz Cohn-Bendit a jejich druzi...“ (DC-B a jeho druzi působí dodnes! M. S.) Herbert Marcuse (naroz. 1898 v Berlíně) se nebojí mluvit otevřeně o Marxovi a marxismu. A patří také k modernímu a svobodomyšlnému marxismu dneška, představuje jeden z jeho vrcholů... Marcusova negativní dialektika již tehdy směřovala k pozitivnímu, ke koncepci svobodné společnosti a k cestám, které k ní mohou vést... Jasně o tom svědčí přednáška, kterou proslavil vloni v červnu (1967) na londýnském mezinárodním kongresu o dialektice osvobození ... L.S.

Dialektika osvobození

Zabýváme se dialektikou osvobození (je to ve skutečnosti nadbytečná věta, protože si myslím, že veškerá dialektika je osvobození), a nikoli jen osvobozením intelektuálním, nýbrž osvobozením, jež zahrnuje ducha i tělo, celou lidskou existenci. Platonova myšlenka: Osvobození z života v jeskyni.

Hegelova myšlenka: Osvobození ve smyslu dějinného pokroku a svobody.

Marxova myšlenka: V jakém smyslu je tedy veškerá dialektika osvobozováním? Je to osvobození z represivního, špatného, falešného systému, ať je to organický systém, sociální nebo duchovní či intelektuální systém. Je to osvobození silami, které se rozvinuly uvnitř tohoto systému. To je rozhodující teze. Osvobození v důsledku protikladů, které zplodil tento systém, právě proto, že je to špatný, falešný systém.

Záměrně používám morálních, filosofických, hodnotících výrazů „špatný“ a „falešný“. Neboť bez cíle lepší, svobodné lidské existence, bez cíle, jenž je objektivně zdůvodnitelný, nemá žádné osvobození význam: přinejlepším je to pokrok v rabství. Jsem přesvědčen, že také u Marxe socialismus má být. Toto „má“ patří k samé podstatě vědeckého socialismu. Socialismus má být. Můžeme téměř říci, že je biologickou, sociologickou a politickou nutností. Je biologickou nutností, protože socialistická společnost by se podle Marxe měla shodovat

s logosem života, s podstatnými možnostmi lidské existence, a to nejen v duševním, intelektuálním smyslu, nýbrž i v organickém smyslu.

Osvobození ze společnosti blahobytu

Myslím, že se setkáváme s novou historickou situací, protože dnes se musíme osvobodit z poměrně dobře fungující bohaté a silné společnosti... tj. z pokročilé industriální společnosti... nejde ani o osvobození z teroristické společnosti, nýbrž ze společnosti, která ve velkém rozsahu rozvíjí materiální, a dokonce i kulturní potřeby člověka, která - užíjeme-li běžného hesla - poskytuje hmotné statky stále větší části obyvatelstva... Domnívám se, že jsme byli příliš rozpačití a nepochopitelně ostýchaví při zdůraznění integrálních radikálních rysů socialistické společnosti, jejich kvalitativních odlišností od všech zavedených společností. Jde o kvalitativní rozdíl, který činí ze socialismu negaci existujících systémů, ať jsou sebestředivější a ať jsou nebo se zdají být sebestilnější. Jinými slovy, naše chyba nebyla v tom, že jsme byli příliš neskromní, nýbrž v tom, že jsme byli příliš skromní. Takřka jsme potlačili velkou část toho, co bychom bývali měli vyslovit a zdůraznit... je to právě forma, v níž se tyto radikální rysy musí jevit, mají-li být určitou negací existující společnosti - jestliže totiž socialismus je opravdu předělem v dějinách, radikálním zlomem, skokem do říše svobody, totální roztržkou...

V tomto smyslu bych se zde chtěl zabývat potlačenými nezbytnostmi kvalitativní změny. Říkám záměrně „kvalitativní změny“, nikoli „revoluce“, protože známe velmi mnoho revolucí, které zachovaly kontinuitu represe, revolucí, které nahradily jeden systém panství jiným. Musíme si uvědomit podstatně nové rysy, které odlišují svobodnou společnost jakožto určitou negaci existujících společností a musíme začít formulovat tyto rysy, byť by se mohly jevit jako sebemetafyzičtější, sebeutopičtější a řekl bych dokonce i jako sebesměšnější normálním lidem ve všech táborech, na levici právě tak jako na pravici.

Socialismus a osvobození

...je osvobození ze společnosti blahobytu totožné s přechodem od kapitalismu k socialismu? ... Je totožné... definuje-li se socialismus svými nejutopičtějšími rysy. Patří k nim mezi jiným zrušení práce, zrušení boje o existenci tj. život jako cíl o sobě a nikoli jako prostředek k nějakému cíli, a osvobození lidské sensibility a sensitivity nikoli jako soukromého faktoru, ale jako síly k přeměně lidské existence a jejího prostředí... To předpokládá... totální přehodnocení hodnot, novou antropologii. Předpokládá to typ člověka, který zavrhně princip výkonnosti, ovládající existující společnosti... jenž se zbaví agresivity a brutality,

kteřé tví v organizaci existující společnosti a v její pokrytecké puritánské morálce. Typ člověka, který není biologicky s to vést války a způsobovat utrpení ... a který individuálně i kolektivně pracuje pro společenské i přírodní prostředí, které takovou existenci umožní... kvalitativní změna osvobození zahrnuje biologické, organické změny, změny pudů právě tak jako změny politické a společenské... Dialektika osvobození tak vyvolává... zlom v kontinuitě represe, která sahá do hlubin samého organismu...

Nové potřeby a jejich uspokojení mají zcela materiální základ. Není to něco vymyšleného... Jsou obsaženy v produktivitě pokročilé industriální společnosti a jsou jejím výrazem. Tato společnost už dávno prokázala zastaralost všech forem asketismu a veškeré pracovní kázně, na níž spočívala judaisticko-křesťanská morálka... tato nová neslýchaná a dosud neznámá produktivita umožňuje pojem technologie osvobození... jako je sbližování techniky a umění, sbližování práce a hry, sbližování říše nutnosti a říše svobody... Jakmile by nebyly podrobeny diktátu nouze, který je dnes trvale udržován kapitalistickou organizací společnosti, staly by se a mohly by se stát... stále vědeckější. Technické experimenty, věda a technologie by se mohly stát hrou se skrytými možnostmi lidí a věcí společnosti a přírody, s možnostmi, které jsou dosud metodicky blokovány a zastírány... Znamenalo by to „estetickou“ skutečnost, společnost jako umělecké dílo. To je dnes nejutopičtější, nejradikálnější možnost osvobození... Biologové již zdůraznili, že existují organické potřeby lidského organismu, a že jejich potlačení, komolení a ničení kapitalistickou společností opravdu mrzáčí lidský organismus, a to nikoli obrazným způsobem, nýbrž zcela skutečně a v doslovném smyslu... Domnívám se, že jen v takovém světě může být člověk opravdu svobodný a jen zde se mohou ustavit opravdu lidské vztahy mezi svobodnými bytostmi. Domnívám se, že idea takového světa vedla také Marxovo pojetí socialismu.

Hippies a revolta mládeže

Zdá se mi, že je to vážný jev. Mluvíme-li o vzniku instinktivního odklonu od hodnot společnosti blahobytu, můžeme jej hledat právě zde. Myslím, že hippies se štěpí, jako každé levicové nonkonformní hnutí... je v tom mnoho maškarády a soukromého klaunovství, což je... zcela neškodné. Hnutí hippies ...obsahuje také politický prvek... Projevují se v něm opravdu nové instinktivní potřeby a hodnoty... revolta proti vynucované čistotě puritánské morálky a proti agresí živené touto puritánskou morálkou, jak to dnes mezi jiným vidíme ve Vietnamu. Alespoň tato část hippies, u níž se jaksi spojuje sexuální, morální a politická vzpoura, představuje opravdu neagresivní způsob života. Je to demonstrace

agresivní neagresivnosti, která směřuje k důkazu, že jsou možné kvalitativně odlišné hodnoty, demonstrace, která vede k přehodnocení hodnot.

Tuto přednášku i se sporadickým seznámením autora uvedl Lubomír Sochor v Literárních novinách (LL 13/1968). Po přednášce autor uvedl v témže čísle i rozhovor s Herbertem Marcusem.

Z výše uvedeného čísla Lit. nov. vybral a připravil Marek Světlík

Jubilanti v únoru

Hana ADAMOVÁ	94 let	Vladimír KOHOUT	80 let
Světlá BEDRUNKOVÁ	93 let	Jiří SVATOŇ	75 let
Drago FIŠER	92 let	Tamara BÉMOVÁ	70 let
Kamila MACHOTKOVÁ	91 let	Eva MARKELOVÁ	70 let
Jarmila DRAHOKOUPILOVÁ	90 let	Daniela ŽENATÁ	60 let
Ina SÁDLOVÁ	85 let		

Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce a k trpělivosti Kristově.

2. ep. Tes. 3, 5

Radost

Káva je radost!

Dáte si kávu? Tak, správně si vybrat, připravit a vychutnat.

Já a moje dvě kamarádky jsme seděly v zaplněné kavárně v centru Prahy a u kávy přebíraly věci života. Co bylo, je, bude nebo mohlo by být.

Kavárna šuměla, hosté se měnili, židličky si nás držely.

Hovor se náhle stočil.

Časově ohraničené podvečerní setkání držené naším společným přátelstvím pootevřelo vrátka k náhledu na v tu chvíli zjevené a důležité téma. Bytostně důležité téma! Přiznání se k radosti. Kdo má radost, jak radost vzniká, co je její příčinou, důvodem či záměrem. Je radost naší součástí nebo přichází zvně....

Ke konci loňského roku jsem byla pár dní u svých dlouholetých kamarádek v Milevsku. Bylo již po silvestrovské večeři. My tři vybavené nočními úbory usazené před kamny, z kterých sálalo hřejivé teplo opravdového ohně, četly jsme si v pohádkové knížce. S radostí a bez ohledu na to, že věk náš dětský již

sám by mohl býti pohádkou.

Vybraly jsme K. J. Erbena pohádku O třech zlatých vlasech děda Vševěda. Po přečtení jsme ji podrobily filozoficko-eticko-sociálně-psychologickému rozboru. Velmi nás to bavilo a dodalo chuti ke čtení dalších osudových pohádek.

Knihy, pouze některé, jsou uměním. Svým slovním obsahem, svojí fyzickou podobou, typem písma, vůní.

Nejen na obsahu záleží! Cituji-li dva páisaře, pana Bouvarda a Pécucheta, tak ti prohlašují: „Mám o tom knížku s obrázky.“

Kdepak knížky. Jsou mojí neměnnou radostí a práce s nimi je mým povoláním. Doslova a do písmene.

Ano, jsem povolána nejenom knihami k radosti.

„Radost, kterou sami pocítíme ve chvíli životní vyprahlosti, ve chvíli, kdy voláme druhého a uslyšíme odpověď, taková radost je pramenem naší vlastní ochoty odpovědět na volání toho, kdo je v nouzi.“

(Jiří Mrkvička: Knížka o radosti, strana 105)

31.12.2016: ze silvestrovského čtení Eva Javornická

Noví členové sboru se představují

V životě jsem jako novinářka napsala hodně článků a textů, ale v Souterrainu jsem dostala to nejtěžší zadání: napsat o sobě. V první řadě bych chtěla ze srdce poděkovat sboru za přijetí mé dcery Josefíny a mne. Velmi si toho vážím. Nejsme „zdejší“, dělí nás a zároveň sblížíje Stromovka, bydlíme v Holešovicích na Praze 7. Ale má cesta k Vám vedla hlavně přes Olomouc. Tam jsem se před pětaticeti lety narodila a tato část mé rodiny nese evangelickou tradici. Díky své babičce, člence olomouckého sboru Českobratrské církve evangelické jsem se před lety poprvé setkala s panem farářem Pavlem Rumlem. Když jsem se dozvěděla, že se stane dejvickým farářem, přiznám se, že jsem to osobně cítila jako podanou ruku třeba i překonat ostych a víru sdílet. Místně mám k Praze 6 vztah díky tomu,

že jsem zde studovala gymnázium Nad Alejí. Nedaleko sídla sboru jsem také pracovala, a to na velvyslanectví Státu Izrael v ČR v Badenihovi ulici, kde jsem v letech 2013-2015 působila jako poradkyně pana velvyslance pro politické a tiskové záležitosti. Tato práce měla přirozený přesah i do křesťanského společenství, můj šef i všichni Izraelci, s nimiž jsem se setkala, si vždy velmi vážili přátelství a podpory českých křesťanů, projevovaných i v nelehkých chvílích. Jak jsem ale již uvedla v začátku, mojí profesí je novinářina, psala jsem do Lidových novin, Hospodářských novin a online deníku Aktuálně.cz. Věnovala jsem se politice, především české zahraniční politice a diplomacii. Dalo by se říct, že jsme novinářská rodina, můj otec byl dlouholetým editorem české redakce BBC a můj manžel je politický komentátor Jindřich Šídlo, dnes šéfreportér a analytik redakce Seznam Zprávy. V současnosti to podle stále častějších vyjádření mnohých mocných, jimž vyhovuje oslabovat důvěru v média, která pro ně jsou nežádoucí kontrolou, vypadá, jakoby novináři byli zloduši veřejného života. Ze své zkušenosti ale mohu říct, že většina z nich - nás -, kteří se zabývají seriózní žurnalistikou - i přes občasné lidské chybování a často v podmínkách, které mají daleko k ideálním, hledá pravdu a zaslouží si důvěru. V novinářské práci se podle mého názoru odráží křesťanské hodnoty. S Jindřichem, který má z prvního sňatku dcery Magdalenu a Emu, jsme svoji od roku 2012. Já jsem v současné době s Josefinkou na rodičovské dovolené. Děkuji za pozornost a těším se na setkávání.

Tereza Šídlová

Poznámka k potvrzením o daru

Od 22. ledna manželé Černohorští vydávají potvrzení o daru pro daňová přiznání za rok 2016. Potvrzení jsou připravena pro všechny dárce, kteří přispěli na provoz sboru nebo prostřednictvím sboru na celocírkevní a charitativní účely, ať již jde o členy našeho sboru nebo lidi zvenčí. V případě manželů zákon umožňuje, aby se příspěvek jednoho z nich zcela nebo zčásti převidoval na druhého. V jiných případech takovou možnost neposkytuje. Protože je více důvodů, aby církev byla daňově korektní, v našem sboru chceme tuto skutečnost respektovat. To se týká i nyní vydávaných potvrzení. I když v minulosti jsme tomu nevěnovali pozornost, staršovstvo nyní rozhodne, jak přesně v budoucnu postupovat, pokud např. rodiče budou chtít zaplatit salár za své dospělé děti.

Jan Mašek

Pěší pout' pro Aleppo

foto Veronika Karlíková

Součástí této akce jsme se stali i my, Dejvičtí. Na zelňačku (kterou jsme pod velením šéfkuchaře Joži v sobotu s br. f. Mikulášem Vymětalem vařili), guláš, hummus (oboje mistrně připravil a dovezl br. f. Petr Špirko), chleba, cukroví a bábovky a na horké a studené nápoje přišlo okolo 200 lidí. Až na zbylé cca 3 porce zelňačky, cca 30 dkg hummusu a ošatku chleba padlo úplně všecko.

Myslím, že jsme pomohli dobré věci.

Děkuji všem zúčastněným za spolupráci.

D. Molnár

Další akce v našem sboru

Zpívání ze Svítá – pražská mládež: 7.2. 18:30

Modlitební večer – pražská mládež: 16.2. 19:30

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 2. 2017.

Břežnové číslo vyjde 26. 2. 2017

Kalendář na únor 2017

Bohoslužby	5. 2. s VP	Pavel Ruml
ve sboru -	12. 2.	Pavel Ruml
neděle 9:30	19. 2.	Michael Otřisal
	19. 2. 15:00 Instalace	Petr Fírbas
	26. 2.	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	2. 2. a 16. 2. v 17 hod., Suchdol – pátek 14 hodin (kromě prázdnin 10. 2.)	
Mládež a dorost	7. 2., 21. 2. v 19 hod	
x-cátníci	14. 5. 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 5. 2. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 2. v 9:30, s. Kohoutová: Jak žili naši předci	
Hodina pohybu	6. 2. a 20. 2.	
Setkání s hostem	23. 2. 19:00 Sagar Rakinová z Afganistánu	
Staršovstvo	2. 2. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**